

צילום: מיכאל גלעד / פלאש 90

רדיפה עדתית בסוריה

עמ' 10

זה הדרכ

מועלי כל הארצות התאחדו!

زو هديرخ ZO HADEREKH

גיליון 28 / 16 ביולי 2025

עמ' 10

**58 אלף הרוגים
ברצועת עזה**

עמ' 6

צילום: דוד גורי / פלאש 90

**משפחות בסכנת פינוי
בשכונת הארגזים בת"א**

צילום: יונתן זינדל / פלאש 90

עמ' 3, 5

איימן עודה צדק: עזה תנצח

"אם ח"כ איימן עודה יודח מהכנסת זה לא יהיה בזכות הקרוזרים, הסמוטריצי"ם והסון הר מלכים, אלא בגלל הטורופרים, הגנצים, הלפידים והעידן רולים, מלח הארץ, שיהיו מוכנים לחבור אפילו אל יריביהם המרים ביותר כדי לסכל את אותו איום קיומי חצוף. אבל עם או בלי עודה בכנסת, עזה תנצח ותמשיך להתקיים ולשרוד. היא תשרוד את הרעב, היא תקבור את מתיה ותבנה את עצמה שוב כפי שהיא עושה כבר יותר מ-5,000 שנה".

6.7 הסופר אתגר קרת, "ידיעות אחרונות",

אצל ואטורי, אלימותו גאוותו

"בערב שבת בין השמשות העלה ח"כ ניסים ואטורי ברכת שבת שלום לעוקביו: תמונה שבה הוא נראה מנסה להכות את ח"כ עופר כסיף בכנסת, ומאבטחי המשכן מונעים זאת בגופם. "פֶּן יֵאָבְדוּ כָּל-אֲוִיבֵיךָ יִשְׂרָאֵל!" ציטט ואטורי והוסיף דגל. הנה כי כן, אם פעם ח"כים קצרי פתיל היו ממלמלים הסברים על עידנא דריתחא - ח"כים שהתלהמותם גאוותם".

6.7 עקיבא נוביק, "הארץ",

הגזענות משתקת את יאיר לפיד

"ההתנהגות הפחדנית של יאיר לפיד מול ההסתערות של סיעות הימין על איימן עודה מלמדת כמה הוא מבוהל. הוא יודע שלא עודה על הכוונת אלא החברה הערבית כולה; הוא יודע שבלי הערבים לא יחזור ראש ממשלה. אף על פי כן הוא משותק".

4.7 נחום ברנע, "ידיעות אחרונות",

השר חשף: הצרכנים אחראים ליוקר

"כדי להיאבק ביוקר, הצרכנים צריכים להקפיד על צרכנות חכמה".

7.7 שר הכלכלה ניר ברקת בדיון בכנסת,

דברים בשם אומרם

אהבה שתלויה בדבר: שוויון

"הייתי מוכן שאיימן עודה יהיה ראש ממשלה בישראל. הוא עדיף עשרת מונים על בנימין נתניהו (מהרבה סיבות, אבל בראשן: הוא בנאדם). בוודאי שהייתי רוצה לראות אותו כשר בממשלה. הוא עדיף על כל אחד ואחד מהשרים שמכהנים היום. הייתי רוצה עוד הרבה איימן עודאים שממלאים את מושבי הכנסת. הייתי רוצה שכנים כמו איימן עודה. חברים כמו איימן עודה. הורים כמו איימן עודה. אני מציין את הדברים הללו רק כדי להדגיש את המופרעות - לצערי אין מילה אחרת - שאחזה במקום הזה ושאחד הסימפטומים הבולטים שלה הוא העובדה שאיימן עודה הוצא אל מחוץ לתחומי הלגיטימיות של המיינסטרים היהודי בישראל. אם איימן עודה לא לגיטימי, זה אומר שישראל לא לגיטימית. כך בפשטות".

5.7 אלון עידן, מוסף "הארץ",

בנו הצעיר של בנג'מין ניתאי...

"אבנר נתניהו, הצעיר בשלושת ילדיו של רה"מ בנימין נתניהו, רכש בלונדון דירה בשווי של כחצי מיליון לירות שטרלינג, תחת השם אבי אבנר סגל. נתניהו גם שינה את שמו לסגל, כשם משפחתה של סבתו מצד אימו, באופן רשמי בתעודת הזהות שלו. הפרטים הללו, השאובים ממרשם המקרקעין הבריטי ומעדותו של סגל עצמו, פורסמו הבוקר על-ידי הכתב אמיתי גזית ב'כלכליסט', בעיתון ובאתר. למרות שמדובר במידע פומבי וכזה שבעל העניין נידב מרצונו, הצנזורה הצבאית הורתה להוריד את הידיעה מהאתר. היא עלתה מחדש רק כעבור שעותיים. לא ניתן לדעת מה היו טעמיה של הצנזורה, אך יתכן כי הסיבה היא הביקורת הציבורית שעורר המהלך".

2.7 שבי גטניו, "העין השביעית",

... ובנו הבכור של בנג'מין ניתאי

"אבנר נתניהו אינו הראשון במשפחה שמשנה את שמו בחו"ל. בשנות ה-70 של המאה הקודמת, אביו בנימין נתניהו חי ולמד במשך כארבע שנים בארצות הברית תחת השם האמריקאי שאימן לעצמו, בנג'מין ניתאי. אחיו של אבנר, יאיר נתניהו, לא שינה את שמו רשמית, אך הזדהה במשך זמן מסוים ברשתות החברתיות בשם 'יאיר און'. הון היה שם המשפחה המקורי של שמואל בן ארצי, אביה של שרה נתניהו. יאיר נתניהו זומן למסור עדות בלהב 433 במסגרת חקירה שמתנהלת סביב הנפקת דרכונים דיפלומטיים למי שלא היו זכאים לכך".

2.7 אמיתי גזית, "כלכליסט",

מכתבים למערכת

חוף פתוח הופך מצרך נדיר

בישראל של 2025, חוף פתוח ונגיש הופך מצרך נדיר. בחופים רבים בישראל מקודמות בימים אלו תוכניות להקמת מלונות, מגדלים, כפרי נופש וחניונים - לעיתים פחות מ-100 מטר מקו המים. רבות מהתוכניות האלו מבוססות על אישורים ישנים, חלקן עוקפות את הציבור, רובן לא מתייחסות כלל להשלכות של משבר האקלים, לאובדן המרחב הציבורי ולהרס הסביבה, והאלטרנטיבות בכלל אינן נבחנות.

במקרים רבים ברור שאם היה מדובר בתוכנית חדשה היא הייתה נפסלת מיד. כך למשל: חוף לידו באשדוד - עתירה לבית המשפט העליון נגד תכנית מלונאות ענקית על חוף ציבורי, ממש על קו המים; בור הסיד בבית ים - ערר נגד מגדל בן 24 קומות שיחסום את הנוף והמעבר לחוף; ובכיוון אחרים בתל אביב - ערר נגד תוכנית להפוך את המרחב הציבורי למתחם פרטי. בכל אחד מהמאבקים האלו - אנחנו שם, נאבקים משפטית, תכנונית וציבורית. אבל לא נוכל לעשות את זה לבד - אנחנו זקוקים גם לכם.

עמית ברכה, מנכ"ל אדם טבע ודין

ניתן לשלוח מכתבים למערכת באמצעות הדוא"ל
zohaderekh@gmail.com

או לחיבת דואר 26205 ת"א-יפו 6126102

מכישלון ההדחה להפלת הממשלה

"לא דמוקרטיה ולא בטח": מפגינים נגד הדחת ח"כ עודה מול משכן הכנסת (צילום: זו הדרך)

הפגנה זו הייתה שיאו של קמפיין ציבורי ותקשורתי אינטנסיבי – מקומי ובינלאומי – לסיכול מהלך ההדחה. להצלחת הקמפיין תרמו גם מנהיגים וחברי פרלמנט במדינות ברחבי העולם, שהביעו תרעומת ומחאה נוכח הכוונה להדיח את ח"כ עודה. אך לסיכול ניסיון ההדחה תרם בעיקר מאבק עיקש ונחוש של "אלפי אזרחים יהודים וערבים, שתמכו, הפגינו, חתמו, קראו ועמדו על עקרונות דמוקרטיים ואנושיים", במילותיו של ח"כ עופר כסיף (חד"ש-תע"ל).

חלק מרכזי בהפיכה המשטרית

לקמפיין נרתמו גם מוקדים רבים של המחאה העממית נגד הממשלה, שזיהו כי המתקפה על ח"כ עודה היא חלק מרכזי בהפיכה המשטרית שמקדמת ממשלת נתניהו-סמוטריץ'-בן גביר. מטרתה הייתה דה-לגיטימציה של השתתפות הפלסטינים אזרחי ישראל בזירה הפוליטית, וקביעת תקדים מסוכן להדחת חברי אופוזיציה בידי רוב פשיסטי. השותפות היהודית-ערבית שהתגבשה סביב ההתנגדות להדחה מן הראוי שתהיה דוגמא להמשך המאבק נגד הממשלה.

הימין הקיצוני נכלם הפעם, אך הוא עדיין ממשיך בטבח ובהרעבה בעזה ובניסיונות לחסל את מה שנותר מהמשטר הדמוקרטי בישראל – לרבות במהלך לפיטורי היועצת המשפטית לממשלה, שצפוי להימשך בשבוע הבא. כעת, לאחר הניצחון במאבק נגד ההדחה, על מתנגדי הממשלה לעבור ממגננה למתקפה. ממשלת הימין הקיצוני נמצאת כעת במצוקה בעקבות ההודעה של סיעת יהדות התורה על פרישה מהקואליציה, על רקע המחלוקת סביב חוק הגיוס. זו העת להגביר את הלחץ על הממשלה ולהוביל להפלתה.

את התנופה שנוצרה במאבק נגד ההדחה חיוני להמשיך במאבק נגד המלחמה, הכיבוש והטיהור האתני, למען שחרור החטופים ולהשכנת שלום צודק בין ישראל לפלסטינים. כפי שמסרה חד"ש בהודעתה בעקבות כישלון ההדחה: "נמשיך להיאבק למען עתיד טוב יותר לכל תושבי הארץ – עתיד של שלום, שוויון ודמוקרטיה".

אסף טלגם

מליאת הכנסת דחתה השבוע (14.7) את הניסיון להדיח את יו"ר חד"ש-תע"ל, ח"כ איימן עודה. ההצעה לא השיגה את הרוב הדרוש של 90 חברי כנסת, שכן 73 חברי כנסת הצביעו בעד ההדחה. 15 ח"כים התנגדו (כל חברי סיעות חד"ש-תע"ל, רע"מ והעבודה וח"כ אלון שוסטר מהמחנה הממלכתי) והיתר לא הצביעו או לא נכחו.

המהלך האנטי-דמוקרטי נכשל. ח"כ עודה ימשיך לכהן כחבר כנסת, חרף הקמפיין המסית שנוהל נגדו, בזכות תמיכה ציבורית יהודית-ערבית רחבה. זו מילאה תפקיד חשוב בהיעדרות מההצבעה של חברי כנסת מסיעות המרכז שהתכוונו קודם לכן לתמוך בהדחה, בהם ח"כ יאיר לפיד.

בנאום טרם ההצבעה, האשים ח"כ עודה כי חברי הכנסת מן הימין הקיצוני והגזעני פעלו להדיחו כי "הם לא רוצים ערבי דמוקרטי". לדבריו, "זה משבש

להם את האידיאולוגיה ואת מה שהם מנסים לחנך עליו את הדור הצעיר שלהם. הם רוצים להדיח אותי כי הם יודעים, בתוכם, שרוב מוחץ בקרב שני העמים רוצה חיים נורמליים; כי רוב מוחץ בקרב שני העמים רוצה לחיות בשלום, בביטחון, לגדל את ילדיו בכבוד – לחוש סיפוק ואפילו שמחה. אני מציע דרך בטוחה להגיע ליעד זה".

"אם אחזור בי מדבריי – הפשיסטים יידעו את הדרך וימשיכו ללחוץ כדי לכווץ את גבולות חופש הביטוי של חבר הכנסת, של העובד הערבי ושל הסטודנט הערבייה. מול הפשיזם לא ננעצים", הדגיש ח"כ עודה. דבריו במליאה נקטעו מספר פעמים בידי חברי כנסת ממפלגת עוצמה יהודית וח"כ טלי גוטליב מהליכוד. בהמשך הדגיש: "אני מצהיר בפני הפשיסטים – לא חוזר בי משום משפט, משום אות, משום פסיק. מהמשבר הזה נולדה הזדמנות ענקית. מזה כמה שנים לא הייתה הבנה כל כך עמוקה לחשיבות השותפות היהודית-ערבית. הפשיסטים באו לקלל ויצאו מברכים. מי רוצה להדיח אותי? הכהניסטים שמסרבים לעסוק כוללת? את מי הם רוצים להדיח? את מי שמאמין בשתי מדינות לשני עמים, הנאבק נגד הכיבוש ולמען השלום, שנפגש 100 פעמים עם משפחות החטופים".

לאחר כישלון ניסיון ההדחה מסר ח"כ עודה: "אני נשאר. המהלך הבזוי והפשיסטי נגדי נכשל. הפעם הפשיזם לא עבר, ובעיקר, לא ניתן לו לעבור. נעמוד איתנים מולו וניאבק למען הדמוקרטיה, השוויון והשלום. חייבים לשחרר את שני העמים מעול הכיבוש. כי כולנו נולדנו בני חורין".

קמפיין ציבורי ותקשורתי אינטנסיבי

בעת הדיון בהדחה, הפגינו מאות ערבים ויהודים מול הכנסת נגד המהלך האנטי-דמוקרטי. המפגינים נשאו שלטים שקראו להגן על הדמוקרטיה ולבלום את הרדיפה הפוליטית. יחד עם פעילי מק"י וחד"ש השתתפו בהפגנה גם פעילים רבים מהמאבק נגד ההפיכה המשטרית ונציגי תנועות וארגונים שונים בחברה היהודית ובחברה הערבית.

היועמ"ש"ית התעלמה ובג"ץ הכשיר את הקרקע לפינוי שישה משקי בית בסכנת פינוי מיידי

את הבתים בעצמן עד סוף השבוע, תבוצע ההריסה ביד עיריית ירושלים בצירוף קנסות כבדים.

בבתים מתגוררים 12 בני אדם, בהם ילדים. צווי ההריסה הוצאו בטענה של "בנייה בלתי חוקית" – עילה נפוצה שישראל עושה בה שימוש שיטתי בירושלים המזרחית כדי לאכוף מדיניות של דחיקה וטרנספר כלפי תושבים פלסטינים. המהלך משתלב במדיניות ממוסדת של ייחוד סילוואן וריקונה מתושביה הפלסטינים באמצעות תוכניות לפיתוח "גנים תנ"כיים" ומתחמים תיירותיים סביב העיר העתיקה.

נא'אח רג'בי המתמודדת עם סכנת פינוי מסילוואן (צילום: עיר עמים)

שישה משקי בית מהמשפחות עודה, שוויקי ורג'בי, המונים כ-31 נפשות, ניצבים כעת בפני פינוי מיידי מבתיהם בבטן אל-הווא בסילוואן שבירושלים המזרחית. זאת לאחר שב-16 וב-22 ביוני דחה בג"ץ את בקשת המשפחות לערער על החלטת בית המשפט המחוזי. ההחלטה הכשירה את פינוי לטובת הקדש נבנישתי ועמותת המתנחלים עטרת כהנים. העמותה ממומנת בכספי בעלי הון אמריקאים ומקדמת את האינטרסים של המתנחלים בירושלים המזרחית הכבושה. המשפחות הגישו בקשת רשות ערעור כבר ב-2020, במסגרת בקשה לקבל את עמדת היועמ"ש בנוגע לשאלות מהותיות בתיק. אך פעם אחר פעם הוגשו בקשות דחייה ועד היום לא הוגשה חוות דעת.

שופט בית המשפט העליון נעם סולברג בחר לנצל את גרירת הרגליים של היועמ"שית כדי לפסוק בבקשת הערעור מבלי שתהיה לפניו התייחסותה. השופט סולברג החליט לדחות את הבקשה של המשפחות ולמנוע מהן את האפשרות לערער. כך, ההתחמקות של היועמ"שית מהגשת חוות דעת פגעה בזכות של המשפחות למצות את המהלכים להגן על קורת הגג שלהן, והכשירה את הקרקע למהלך הפינוי.

משפחות עודה ושוויקי הן רק חלק מ-85 משפחות פלסטיניות המתגוררות בבטן אל-הווא – מעל 700 תושבים – המאוימות בפינוי מבתיהן. עד כה הצליחה עטרת כהנים לפנות 16 משפחות כחלק מהליך שהיא מובילה באמצעות השתלטות על הקדש יהודי מהמאה ה-19 ("הקדש נבנישתי"). בשנה האחרונה לבדה פונו שלוש משפחות מביתן ועוד 12 משפחות מערעורת על החלטות בתי המשפט לפנותן.

מעמותת "עיר עמים" נמסר: "מדובר בהליכים משפטיים חוקיים לכאורה, אך למעשה מבוססים על חוקים מפלים וגזעניים המונעים מתושבי מזרח ירושלים להשיב לעצמם רכוש בתחומי הקו הירוק ממנו נעקרו ב-1948. במקביל מותירים אותם חסרי הגנה מול תביעות של גופים ישראליים לגבי רכוש שאבד להם באותה מלחמה מעבר לקו הירוק. זו מערכת בלתי שוויונית לחלוטין שמטרתה ייחוד מזרח ירושלים. היא שוללת מהפלסטינים גישה אמיתית לצדק ומהווה הפרה חמורה של המשפט הבינלאומי".

בתוך כך, משפחות סליימה החלו השבוע לפנות את בתיהן בשכונת ואדי קדום שבסילוואן, מדרום למסגד אל-אקצא, לאחר שקיבלו התרעה מהרשויות הישראליות: אם לא יהרסו

60 שנה ל'זו הדרך'

ב'זו הדרך' חזו את האסון

ההומניטרי החריף בעזה

פרופ' אבישי ארליך התייחס בגיליון "זו הדרך" שפורסם ב-27 ביוני 2007 להשתלטות חמאס העקובה מדם על רצועת עזה. הצלב האדום העריך אז שבמהלך הקרבות בין נאמני הרשות הפלסטינית לאנשי חמאס, שנמשכו בין 10 עד 15 ביוני אותה שנה, נהרגו לפחות 118 בני אדם ונפצעו יותר מ-550. המאמר נפתח במשפט נבואי: "מאורעות יוני בעזה יוצרים פוטנציאל למשבר הומניטרי חריף ואכזרי מכל שידענו מאז 1948".

עוד קבע ארליך: "שליטת חמאס בעזה היא עכשיו מציאות. תנאי ראשון לייצוב המצב הוא סיום האנרכיה (פאודה). אך האם ישראל הרשמית מעוניינת בייצוב, או שמה להיפך?". לדברי ארליך, "קריסתם של אבו-מאזן והרשות הפלסטינית תותיר את חמאס כאלטרנטיבה הפוליטית היחידה. ואולי לזה בעצם חותרים חלקים רחבים בממסד הישראלי? כאשר ישתלט חמאס גם על הגדה ועל מחנות הפליטים בלבנון, הם יגידו לנו: 'אמרנו לכם, אין עם מי לדבר'. וכך ינסו להתחמק מאחריותם הגדולה ליצירת מציאות זו, הרעה לכולם".

ארליך סיכם: "המאורעות בעזה הם רעידת אדמה נוספת במזרח תיכון מתפרק. הם תוצאה של כיבוש מתמשך, של אוכדן תקווה לפתרון מדיני ושל מדיניות ארצות הברית באזור. לישראל הרשמית אין תשובות למצב החדש. אין גם בקרבה כוח פוליטי, אשר רוצה ויכול לפתוח דף חדש".

באותו גיליון התפרסם גילוי דעת של תנועת הנשים בת שלום, בו היא קראה לממשלת ישראל "להכיר בחלקה ביצירת המשבר ברצועה. המשבר החמור הוא תוצאה ישירה של ההתנתקות החד-צדדית ושל המצור על עזה". כמו כן, קראה בת שלום לממשלת ישראל "לאפשר העברת סיוע הומניטרי וסחורות חיוניות לרצועה" ולקהילה הבינלאומית - "לפעול בנחישות לנסיגת ישראל מכל השטחים הכבושים ולחידוש המו"מ המדיני להסדרי קבע".

בת שלום היה ארגון נשים פמיניסטי יהודי-ערבי שנוסד ב-1993 ופעל במשך 16 שנה. לארגון הישראלי היה ארגון שותף פלסטיני, "המרכז הירושלמי לנשים". שני הארגונים פעלו במשותף תחת ארגון הגג וערכו יחדיו אירועים רבים, בהם הפגנות, עצרות ומפגשים.

ח"כ איימן עודה בעצרת מחאת העם בכיכר חורב בחיפה המאבק הוא בין דמוקרטיה לפשיזם

התקווה שבחיים משותפים יש יותר עוצמה מכל טנק או חוק גזעני. אבל אנחנו, אנחנו לא ניתן להם!

כעת, המאבק האמיתי הוא בין פשיזם לדמוקרטיה; בין עליונות לשוויון; בין שנאה לתקווה; בין מלחמת נצח לשלום; בין כיבוש לחירות; ובין חושך לאור. אנחנו, חברות וחברים, באנו חושך לגרש, ואת החושך נוכל לגרש רק יחד! כעת גם ברור לכולנו: האזרחים הערבים חייבים להיות חלק מהמאבק נגד ההפיכה המשטרית, ולנהור בהמוניהם לקלפיות. אבל לא כדי להחזיר את ישראל למה שהייתה פעם עבורנו – עם ממשל צבאי, הפקעת אדמות והדרה. כי אנחנו, חברות וחברים, לא נאבקים להחזרת העבר. אנחנו נאבקים כדי לבנות עתיד משותף וצודק לשני העמים: שלום בלי כיבוש, ביטחון בלי פחד, שוויון בלי עליונות, ודמוקרטיה לכל. כבר מרגישים כיצד השותפות מתחזקת.

אלפי סופרים וסופרות, מאות מרצים, קולנוענים, חברי כנסת, נשיא, ראשי ממשלה, ושרים לשעבר חתמו נגד ההדחה שלי מהכנסת ובעד הדמוקרטיה. עשרות מוקדי מחאה מצהירים "חבר כנסת שיתמוך בהדחה – לא יוזמן יותר!". בשבוע האחרון קיבלתי אלפי הודעות משותפים יהודים, שכתבו לי בפשטות ובכנות: אנחנו מסכימים איתך. אנחנו מסכימים שאפשר ואף חייבים להיאבק יחד למען עתיד טוב יותר לכולנו.

הרוב מסכים שצריך להפסיק את המלחמה הארורה הזאת לאלתר ולהביא עסקה כוללת שתציל חיים. רבים גם מסכימים שממשלת ישראל מבצעת בעזה פשעים מחרידים – הרג שיטתי, אכזרי וממושך של חפים מפשע – וזוהי חייב להיפסק. זה חייב להיפסק כי זאת האחריות שלנו לבנות עתיד בטוח יותר וטוב יותר לכל הילדים כאן: למען ילדי עזה, למען ילדי העוטף, חיפה, רמאללה, וירושלים. אנחנו גם מסכימים שצריך לומר בקול ברור: חייבים לסיים את הכיבוש. כי הכיבוש הוא לא רק עוול מוסרי נגד העם הפלסטיני, הוא השורש של ההפיכה המשטרית. אי אפשר להיאבק למען דמוקרטיה אמיתית, בלי להתנגד לכיבוש.

בן גביר, סמוטריץ', רוטמן, סטרוק – כל ראשי ההפיכה המשטרית מקבלים את כוחם מהשליטה בשטחים הכבושים. הכיבוש הוא שמזין את העליונות, את הגזענות, ואת הפשיזם. ואנחנו מסכימים גם על דבר אחד בסיסי, אנושי, שכולנו צריכים לזכור: כאן חיים שני עמים. לשני העמים מגיע הזכות להגדרה עצמית וכולנו נולדנו בני חורין.

"נשאר בחיפה" – כך ביקש אמיל חביבי, גם הוא בן העיר הזאת, לכתוב על מצבתו, ואנחנו, יהודים וערבים, נשארים כאן. זו האדמה המשותפת שלנו. זו התקווה המשותפת שלנו. זו גם החובה המשותפת שלנו ולכן, אנחנו נישאר כאן. נעמוד איתנים מול הפשיזם, מול הגזענות, ומול כל אחד שיבחר לשתף עם זה פעולה. כי אנחנו נישאר כאן והגזענים יעופו. סרבני השלום, משני הצדדים – יפסידו, כי אנחנו ננצח אותם. כי אין לנו דרך אחרת ואין לנו ארץ אחרת.

איימן עודה

מתוך דברים בעצרת מחאה העם חיפה שנערכה בכיכר חורב לפני הדיון על ההדחה, 12.7

"חיפה עם איימן", מפגינים במרכז הכרמל במוצ"ש האחרון בדרכם לעצרת שנערכה בכיכר חורב (צילום: ע"ט)

אני שמח וגא לעמוד כאן איתכם, בעיר שבה נולדתי, גדלתי, התחנכתי, שירתתי במועצת העיר ובבית בה את משפחתי. חיפה שלי, אני פונה אלייך, חיפה, ולכל בניך ובנותייך, לא כפוליטיקאי, אלא כבן שלך. כי תמיד הייתה לי זהות חיפאית – זהות שמהותה היא חיים משותפים.

עבורי, החיים של יהודים וערבים יחד לא דרשו הוכחות ולא הסברים, זו הייתה תמיד המציאות הברורה, היומיומית, והבסיסית ביותר. אני בן לחוף שבו ילדים יהודים וערבים בונים ארמונות חול שמתפוררים בגלל הגלים ולא בגלל שנאה. כי האדם אינו אלא תבנית נוף מולדתו.

ואת יודעת, חיפה היקרה, בכנסת אומרים היום שאני מסוכן, שאני איום, שאני החזית השמינית, שאני בוגד, שאני אויב. אני לא אויב. אני אוהב אותך, חיפה. אני אוהב את הארץ הזאת. אני אוהב אותה בכל רמ"ח אבריי. בדיוק כמו שאתם אוהבים אותה.

אבל אתם יודעים מה הכי מפחיד את הימין הפשיסטי והמשיחי? לא הערבי הבדלן – הוא נוח להם, ולא הערבי הכנוע – הוא לא מאיים עליהם. מה שמערער אותם באמת הוא הערבי הדמוקרט. זה שפונה גם ליהודים ומציע שותפות אמיתית – על בסיס זכויות לאומיות לשני העמים, שלום, שוויון ודמוקרטיה. בגלל זה הם רוצים להדיח אותי. אבל אל תשכחו: מי שמנסה להדיח אותי היום – ינסה להשתיק אתכם מחר. וגם אם לא, עדיין חובה על כולנו להיאבק, למען חופש הביטוי, ולמען דמוקרטיה לכולן ולכולם. הם רוצים לחסל את

סכנת פינוי מיידית בשכונת הארגזים

פחונים בשכונת הארגזים. ברקע - המגדלים
החדשים בדרום השכונה (צילום: ויקימדיה)

שבה משפחות רבות שזכאיות לפיצויים כלל לא נכללות בהסכם. במשך שנים הצליחה קשת לעכב את הפינויים תוך שהיא מנסה לעזור לקדם הסכם ראוי לתושבים שעומדים בפני פינוי כפוי מבייתם. אך כעת נראה כי הפינויים עומדים להתחיל בקרוב, וקצרה ידם של התושבים להיאבק בהם. משיחות שקיימתי עם תושבים, המצב בשכונה נראה עגום למדי. תושבים רבים פיתחו מחלות מהחשש מהפינוי הקרב ובא, זאת כאשר אין תאריך ברור בו יתקיים הפינוי. בצד זאת, התושבים מפחדים להשמיע קול זעקה ומחאה, מחשש שבשל כך יפגע הסכם הפיצויים שלהם.

סיור סולידריות בארגזים

מתוך רצון לעזור ולעמוד לצד התושבים והתושבות בארגזים, הוחלט בסיעת "כולנו העיר", סיעת השמאל היהודית-ערבית הנמצאת באופוזיציה לחולדאי, לצאת במבצע סולידריות עם תושבי השכונה. כצעד ראשון, תקיים הסיעה סיור פתוח בשכונה, בו יראו המשתתפים מקרוב את השכונה ויאזינו לתושביה.

בהזמנה לסיור נכתב: "שכונת הארגזים – אחת השכונות הוותיקות המוזנחות שנים רבות בדרום מזרח תל אביב – נמצאת תחת איום פינוי כפוי כבר שנים ארוכות. עכשיו, יותר מתמיד, נראה כי הגירוש של עשרות רבות של משפחות מצפון השכונה הולך ומתקרב. משפחות רבות אמורות להיות מפונות לרחוב, ואחרות נאלצו לחתום על הסכמים דרקוניים תוך איומים. זה הזמן לסולידריות. לא נעמוד מהצד בזמן שתושבות ותושבי השכונה ננטשים ומופקרים. זה הזמן לעשות, לדרוש פתרון צודק לכולן ולומר לתושבות ולתושבים: אתם לא לבד".

סיור הסולידריות "כל הכוח לארגזים" בהשתתפות חברת המועצה שולה קשת ותושבי השכונה, יתקיים ביום שלישי, 22.7, בשעה 18:00. נקודת המפגש היא צומת הרחובות משה דיין וחיים בר-לב ת"א.

דויד מרגלית

העיר תל-אביב יפו ידועה בפערים החריפים בין השכונות השונות בעיר. בעוד שכונות צפון ומרכז העיר נהנות משירותים עירוניים איכותיים כמו מרכזי קהילה, שבילי אופניים, ריאות ירוקות ובתי ספר מרובים, שכונות הדרום סובלות כבר עשרות שנים מהפקרה, מנישול וממערכת עירונית כושלת. הפתרון הקבוע של העירייה הוא ג'נטריפיקציה. אך פתרון זה, כידוע, עושה עוול כבד מאוד לתושבים הוותיקים של השכונות ומוביל להדרתם ממקום מגוריהם. אך אפילו בין שכונות הדרום המופקרות, שכונת הארגזים בדרום מזרח העיר בולטת במיוחד.

הסיפור של שכונת הארגזים דומה בהרבה מובנים לסיפור של שכונת עוני אחרת שפונתה בעיר – גבעת עמל. תושבי השכונה המקוריים היו עולים חדשים שיושבו בשטח הזה בידי המדינה עם קום המדינה. המטרה של היישוב הייתה יצירת רצף טריטוריאלי מסביב לעיר העברית תל-אביב, ולא במקרה השטח עליו יושבו תושבי שכונת הארגזים היה במקור שטח של הכפר הפלסטיני

סלמה. התושבים בנו לעצמם מבני פח ארעיים שעל שמם נקראת השכונה. בשנות ה-90 פרסמה רשות מקרקעי ישראל מכרז על הקרקע ובו זכו שתי חברות – פרידמן חכשורי ואביוד נכסים. עליהן הוטל גם האחריות לפינוי התושבים, אך הבעלות או הזכאות של התושבים עצמם על הקרקע מעולם לא הוסדרה. לפני כ-20 שנה הגיע הקבלן להסכם עם תושבי החלק הדרומי של השכונה והם פונו מבתיים. כיום, אלה הם תושבי החלק הצפוני של השכונה אשר נמצאים בסכנת פינוי מיידית.

אך ישנו הבדל מהותי אחד בין הסיפור של גבעת עמל לבין סיפור שכונת הארגזים. בעוד גבעת עמל שוכנת בלב הפועם של תל-אביב, בין שכונת בבלי לפארק צמרת היוקרתית, שוכנת שכונת הארגזים בחצר האחורית של העיר, אזור בו בקושי יש עניין ציבורי או תקשורתי. וכך, בעוד סיפורה של גבעת עמל זכה בהדהוד רב בתקשורת ובכנסת, הפינויים הכפויים בארגזים בקושי זוכים בסיקור. עובדה זאת יחד עם המעמד הסוציו-אקונומי של תושבי השכונה ניצלו קבלן חכשורי ועורך דינו יוסי אשכנזי כדי לגרום לתושבים לחתום על הסכם פיצויים דרקוני ועלוב.

חלק גדול מהמשפחות כלל לא זכאיות לפיצויים

חברת מועצת העיר ת"א-יפו מטעם כולנו העיר, שולה קשת, המלווה מקרוב את תושבי השכונה כבר שנים רבות, מסרה כי מספר גדול של משפחות מהשכונה כלל לא זכאיות לפיצויים. בשכונה חיות כיום בסביבות 350 משפחות, כאשר רק 25 מתוכן זכאיות להסכם פיצויים רחב הכולל פיצויי כספי של 50 אלף דולר ודירה חדשה במגדלים שייבנו בשטח בתיהם. עוד 100-150 משפחות נכללות בהסכם פיצויים עלוב, לפיו הן יקבלו פיצויים בסך 2,000 ש"ח בחודש בזמן הפינוי ותהיה להם אפשרות לקנות דירה בפרויקט שייבנה על שטח הבית שלהם במחיר מוזל של 750 אלף עד 1.5 מיליון ש"ח. שאר המשפחות כלל לא זכאיות לפיצויים.

עוד הסבירה קשת כי סקר הקרקע שעשו כדי להחליט מי זכאי לפיצויים ומי לא נעשה בצורה מרושלת ובזמן שממשפחות רבות כלל לא היו בבתייהן. מצב זה יצר לטענתה סיטואציה

ממשלת הלייבור הבריטי ממשיכה בסדר היום הניאו-ליברלי

קורבין מקים מפלגת שמאל חדשה

ג'רמי קורבין לצד הדווחית המיוחדת של האו"ם פרנצ'סקה אלבנזה (צילום: מורנינג סטאר)

ביטול הצנע התקציבי, עצירת התמיכה בהמשך המלחמה בעזה והשקעה מסיבית בשירותים החברתיים. מעט ידוע בשלב זה על אודות מפלגת השמאל החדשה שנועדה להעניק תקווה ולעורר התלהבות בקרב הבוחרים. עצם ההודעה בדבר הקמת המפלגה עשתה זאת. אם כי ניתן לשער כי המניפסט של המפלגה החדשה יהיה דומה או אפילו יתבסס על מניפסט 2020 של מפלגת הלייבור בראשות קורבין עצמו שהציע שינויים כלכליים, חברתיים ומדיניים מרחיקי לכת שהיו מטיבים עם מיליוני עובדים בבריטניה. בבחירות 2020, הלייבור בראשות קורבין השיגה את התוצאה הגרועה ביותר שהשיגה מפלגה זו מזה עשורים. זאת בגלל שיתוף פעולה בין המנגנון המפלגתי לעיתונים הגדולים בבריטניה, אשר הזהירו מפני קורבין "הסוציאליסט המסוכן".

הסנטימנט הציבורי בבריטניה מתנגד ברובו למלחמה בעזה, העולה כסף רב למשלם המיסים הבריטי ובאה על חשבון שיקום השירותים הציבוריים והשירותים החברתיים הזקוקים נואשות להחייאה תקציבית. שרי ממשלת נתניהו המתבזים מול השדרן הפופולרי פירס מורגן, אינם מעזים להתבזות מול ממשלת בריטניה, הממשיכה לשגר לישראל משלוחי נשק המניבים כסף רב לחברות בבריטניה ובישראל. ממשלת בריטניה ממשיכה להעניק לממשלת ישראל אשראי פוליטי נרחב וחסר תקדים להמשך המלחמה בעזה על אף חוסר הפופולריות של המלחמה בקרב האזרחים.

הציבור הבריטי משווע למדיניות אחרת מהמדיניות השמרנית, ממנה סבל במשך 14 שנים רצופות. אך הוא נוכח לדעת כי השינוי מינורי. עליית הלייבור היא תוצאה של כישלון השמרנים יותר מאשר האטרקטיביות של המרכז-שמאל שפנה ימינה. האופוזיציה אינה עושה חיים קלים לסטרמר הזוכה בתמיכת ההון הגדול והממסד הביטחוני הבריטי. למיליוני העובדים בבריטניה, המפלגה החדשה של קורבין וסולטנה טומנט בחובה ניצוץ של שינוי.

רוי רוזנברג

בימים אלו מציינים שנה להקמת ממשלת המרכז-שמאל בבריטניה בראשות התובע הכללי לשעבר קיר סטרמר ממפלגת הלייבור, לראשונה מאז 2010. המלחמה בעזה, יוקר המחיה, הפגיעה בשירות הבריאות הציבורי ומשבר הדיור נמצאים כולם בראש סדר היום הציבורי בבריטניה. אך אלה אינם באים לידי ביטוי במדיניות הממשלה. כפי שעולה מראיונות שפורסמו בעיתון "הגרדיאן" הבריטי ובאתר של רשת השידור הציבורי BBC, תומכים במפלגת הלייבור סבורים כי הממשלה לא עושה מספיק. בריטניה נקלעה לצבר של משברים המעוררים תסיסה חברתית וגלים של מחאות ברחובות. השינוי המיוחל לא הגיע: הממשלה הנוכחית דבקה במדיניות הממשלות הקודמות, והאכזבה והייאוש בקרב העובדים צמוקים.

במאמר מערכת של העיתון הסוציאליסטי הבריטי "מורנינג סטאר" נכתב: "אין סימן לכך שלראש הממשלה סטרמר ישנם הכוח או הכוונה לעשות את מה שצריך - לפטר את רייצ'ל ריב [שרת האוצר הניאו ליברלית], 'לשחוט' פרות קדושות ניאו-ליברליות, לשלוח את ראש הסגל מורגן מק'סוויני הביתה, ולנטוש את ישראל ואת הברית הצבאית נאט"ו מחרחרי המלחמה". הממשלה התגלתה כממשלת מרכז מיליטריסטית ניאו-ליברלית, העוסקת בשינויים קוסמטיים בלבד ולא בשינויים אמיתיים, ובמיוחד מזניחה סוגיות כלכליות וענייני מדיניות חוץ חשובים כמו המלחמה בעזה.

בעקבות זאת הודיע לאחרונה מנהיג הלייבור לשעבר ג'רמי קורבין, המכהן כנציג עצמאי בפרלמנט הבריטי, כי יקים מפלגת שמאל חדשה יחד עם חברת הפרלמנט הפופולרית ממפלגת הלייבור זהרה סולטנה, הידועה בתמיכתה בפלסטינים. זו הודיעה לאחרונה על פרישתה מהלייבור לאחר שנים רבות של פעילות במפלגה.

בהצהרה שפרסם בעמוד הפייסבוק שלו כתב קורבין: "שנה לבחירות וממשלת הלייבור מסרבת לחולל את השינוי שאנשים ציפו לו וראויים לו. עוני, אי שוויון ומלחמה אינם בלתי נמנעים. המדינה שלנו צריכה לשנות כיוון עכשיו". זהרה סולטנה כתבה ברוח דומה: "קורבין ואני נוביל מפלגה חדשה כיו"ר משותפים עם קמפיינרים עצמאים אחרים ואקטיביסטים מרחבי המדינה. וסטמינסטר [בית הפרלמנט] שבור אבל המשבר האמיתי צמוק יותר: כ-50 משפחות מחזיקות ביותר עושר ממחצית מאוכלוסיית בריטניה".

למשוך את קולות הימין

מפלגת השמאל החדשה, בדומה למפלגתה של שרה וגנקנט (חברת די לינקה לשעבר) בגרמניה, תנסה למשוך קולות מהימין הקיצוני העולה בבריטניה. מפלגת הרפורמה, בהובלת הגזען נייג'ל פארג', זוכה בהישגים ניכרים בציבור ובסקרים בבריטניה. מאז הקמפיין ליציאתה של בריטניה מהאיחוד האירופי, נוסק הימין הקיצוני בבריטניה. לפי סקר עדכני שפורסם בעיתון הבריטי "דיילי מייל", זוכה מפלגת הימין הקיצוני בתמיכה של 28% ועוקפת את הלייבור הזוכה ב-22% תמיכה בלבד. ההחלטה של סטרמר להקשיח את תנאי ההגירה לאי הבריטי נועדה להחליש את הימין הקיצוני. אולם זו אינה הסיבה היחידה שהימין הקיצוני מתחזק. הממשלה מסרבת לעשות את מה שנחוץ כדי להחליש אותו:

מוח'תארים בכפר אום אל-פחם חותמים על כתב נאמנות למדינת ישראל ולממשל הצבאי, 1949 (צילום: הספרייה הלאומית)

המערכה הפוליטית נגד הממשל הצבאי

בממשל הצבאי באופן קליינטליסטי כדי לבצר את כוחה בקרב האוכלוסייה הערבית. בשל התלות של האזרחים הערבים בגחמות הממשל הצבאי שבשליטת מפא"י – ניתנו בבחירות לכל כנסת מנדטים רבים הישר לרשימות הלוויין שלה. הביקורת של חירות על המשטר הצבאי, שנשמעה בתקופות מסוימות, נבעה בעיקר מהתנגדותה להגמוניה הפוליטית של מפא"י.

חלק נכבד בספר מוקדש לפועלה של המפלגה הקומוניסטית הישראלית (מק"י) – המפלגה היחידה שמ-1948 התנגדה באופן נחוש ועקבי לממשל הצבאי והוקיעה את מדיניות מפא"י ככזו המונעת שוויון אזרחי אמיתי. גם הטעמים להתנגדותה של מק"י לממשל הצבאי היו שונים משל המפלגות האחרות: רק מק"י תבעה שוויון אזרחי אמיתי לכל יושבי הארץ; רק מק"י עשתה זאת לא בשם האינטרסים הביטחוניים של ישראל ודמותו המוסרית של הציבור היהודי, אלא בשם המיעוט המדוכא – הציבור הפלסטיני – הנאבק למען זכויותיו.

בן-גוריון היה אובססיבי לממשל הצבאי

יש להצר על כך שהסקירה המפורטת של המפלגות השונות בספר מתארת רק בין השורות את הממשל הצבאי עצמו – את היומיום שלו ואת השפעתו על חיי הנתינים עצמם. אמנם סגנונו האקדמי של הספר עלול להרתיע קוראים מסוימים. אך הוא ספר מקיף המאיר סוגיות מעניינות רבות, כמו פרשת ג'למי, שכמעט הובילה לביטול הממשל הצבאי כבדרך אגב בשנות החמישים; פעילותם של אנשי רוח נגד הממשל הצבאי; וההתעקשות האישית והכמעט אובססיבית של בן-גוריון לשמר את הממשל הצבאי. לכן התאפשר פירוקו רק כאשר לוי אשכול כיהן כראש ממשלה.

שתי נקודות מעניינות נוספות בספר עוסקות בהשפעה של הטבח בכפר קאסם ושל התחרות בין המפלגות על ביטול הממשל הצבאי. במקום להרתיע את הפלסטינים, הטבח הנורא, שהיה קשור בטבורו לפעילות הממשל הצבאי, עורר את הפלסטינים לפעולה פוליטית. אריה דיין מפרט כיצד ההתקוטטות בין המפלגות הציוניות שמשמאל למפא"י, שהכפישו זו את זו, ניסו לבדל את עצמן זו מזו והחרימו את מק"י, פגעה ביכולתו של השמאל להוביל לביטול הממשל הצבאי. זה עוד לקח של הספר המעניין הזה, הנכון, לצערנו, גם ליחסים בין מפלגות האופוזיציה כיום.

גולי דולב השילוני

ספרו החדש של העיתונאי הוותיק ואיש השמאל אריה דיין – "יהודית או דמוקרטיה: הממשל הצבאי והמערכת הפוליטית בישראל", מוקדש ליחס המפלגות בכנסת לממשל הצבאי בישראל, ובפרט לארבע מפלגות שהתנגדו לממשל הצבאי במידה שונה ולמפא"י שתמכה בו ממש עד יומו האחרון. הספר הוא נדבך בעיסוק המתרחב בממשל הצבאי בעת האחרונה, בצד פרסומים של מכון עקבות ו"המושל", סרטה של דנאל אליפלג על סבה צבי, המוזכר גם בספרו של דיין. למרות זאת, סיפור הממשל הצבאי עדיין נשכח ומושתק. רבים כלל אינם יודעים שבשנים 1948-1966 הוכפפו אזרחי ישראל הערבים ברובם לשלטון צבאי דרקוני שהגביל את חופש התנועה שלהם, את חופש התעסוקה שלהם ואת חופש ההתאגדות שלהם. ממשל זה, שנישל את תושבי הכפרים הערביים ממרבית אדמותיהם, גם כפה עליהם מוח'תארים מתרפסים והיה כרוך במעצרים שרירותיים, בהטלה תכופה של עוצר ואף באליומות פיסית רבה.

להכיר בעוולות בממשל הצבאי

ההכרה בעוולות הממשל הצבאי הכרחית משתי סיבות: ראשית, הממשל הצבאי חשף את עומק האפליה הממוסדת של העם הפלסטיני בידי הממסד הישראלי; שנית, ההכרה מתקנת את הרושם השגוי, הפושה במעגלי שמאל מסוימים, לפיו הכיבוש ב-1967 הוא אבי אבות הטומאה. מתפיסה זו משתמע שעד מלחמת "ששת הימים" הייתה ישראל דמוקרטיה של ממש, וכי רק המצב בגדה המערבית ובעזה הוא עוולה. במובן זה, ספרו של דיין הוא תרומה חשובה לשיח. הוא ליקט עדויות של פעילים מהשמאל הרדיקלי ועד לימין הגזעני, שאמרו כבר בשנות החמישים שהממשל הצבאי הוא גוף כוחני שרירותי, דכאני ואנטי-דמוקרטי.

ספרו של דיין מתמקד ביחס המפלגות לממשל הצבאי. ככזה, הוא סוקר את הצביעות בעמדתן של מפ"ם ושל אחדות העבודה, שלא הצליחו לגשר בין ה"יהודית" ל"דמוקרטיה", ובין המחויבות המוצהרת לסוציאליזם לאינטרסים החומריים שלהן. גם קיבוצי תנועת העבודה, שהוקמו על אדמות מופקעות ועל חורבות כפרים ערביים הרוסים בסיוע הממשל הצבאי, לא אפשרו למפ"ם ולאחדות העבודה להיאבק בעקביות בממשל. פעילותן נגדו התחדדה רק בהמשך, כשכמה מתפקידי הביטחוניים התייתרו מעצמם.

הספר סוקר גם את חירות, מפלגת הימין שתקפה את הממשל הצבאי כחלק ממתקפתיה על מפא"י, אשר השתמשה

שיח גלריה בתערוכה "מועקה" (צילום: גלריה אואזיס לאמנות בנווה שלום)

המלחמה ביצירות בגלריה לאמנות בנווה שלום ובתיאטרון יפו

מועקה בבית המשותף

פנים שלא תמיד נראה, על מרחבים פרטיים שהופכים תמונה קולקטיבית של חיים ביחד", הוסיף כספי. התערוכה מוצגת לכל אורך חודש יולי.

יוסי אבו

עִבּוּעַ עִיר / בְּעֵרִיכַת לְרִיסָה מִיֵּלָר

סכין החברה הכי טובעת, בגבי /
ענת חנה לזרע

היו סימנים.
התואי המר,
מסעך דרכיך,
הנף מגל בפני מקלעת האמון,
שְׁמֵר שְׁקֶרֶם בְּךָ אֹרֶשְׁחֹר, מְזֻמָּה, בְּצִיר בְּלִיָּה.
חֲצֹרֹתֶיךָ, נְחִיל צְבָעִים שֶׁחֲצָה גֶדֶר חֲיָה, מְרִיר
אֶל הַלָּחֶם, אֶל הַבָּשָׂר מִכֶּה־יָרֵחַ, סֶדֶק נֶהָר.
אֶת מַחְצֶבֶת הַזֶּהָב שְׁלִי, אֶת הִיכָלוֹת הַפִּקְעֶת
לְרוֹקֵן בָּאֵין מִשְׁמֵר אֶל שְׁפֵל לֹעֵיךְ,
כֶּךְ, בְּתַפְלוֹת, בְּשִׁלְמוֹת הַמַּעַל?
קֶרֶבִי,
קְרָאִי שְׁפָתִי: כְּמָה אֶת אֵינְסוֹף זֶרֶח.
שִׁירָת קוֹלֶנֶךָ פִּטְפוּט כְּחוֹשׁ, דְּקִירָה שֶׁל מַחַט,
מִלְמוֹל נִכְלָם, סִמֵּק קֵל שֶׁל חֲלוּדָה.
כֶּפֶת נִפְשֶׁךָ אֵין וְלוֹ
גֶּרֶשׁ חֲטָה, חֲרָטָה, מִים בְּמִשְׁוֹרָה.
אִם הֶבֶל אֶת, אֶת הֶבֶל צֹר
יְרוּחַ יִדְּךָ הַחֲדָה
שֶׁעַל קִנְיָנוֹת גֹּי
עוֹדָה נוֹשֶׁפֶת לַהֵב.

המלחמה הקולוניאליסטית הבלתי-נגמרת בעזה והשלכותיה עומדות במרכז היצירות שמוצגות כעת בגלריה לאמנות ביישוב נווה שלום - "מועקה", ובתיאטרון יפו - המיצג "הבית המשותף".

התערוכה "מועקה" נפתחה לפני שבועיים בגלריית אואזיס לאמנות בנווה שלום. מציגים בה תשעה אמנים יהודים וערבים. לדברי האוצרת, דיאנא שלופי ריזק, "זה מפגש של מגוון יצירות האמנות היפה ושל טכניקות ההבעה השונות - הנפגשות עם כאב, אנשים, ותחושת אמון ואופטימיות. מתוך המפגש צצות להן אנרגיות מיוחדות, מלוות סתירות הטבועות בתוך מועקה הנובעת מהמצב הקטסטרופלי".

בתערוכה מוצגות עבודותיהם של עבד עאבדי, עדי יקותיאל, אשרף פואח'רי, לינדה טאהא, עולא זעריני, שולמית ישר, טל געש וזוהדי קאדרי. עבודתו של האמן הוותיק עאבדי על פליטות וילדי פליטים, המוצגת בתערוכה, אינה חדשה. היצירה היא מ-1994, אך משתלבת היטב בזמן ובמקום. ניתן לבקר בתערוכה עד חודש ספטמבר.

המיצב של נתן כספי, "הבית המשותף", המוצג בתיאטרון יפו, מתכתב עם המציאות הישראלית שלאחר אירועי 7 באוקטובר ועוסק בקשר בין יהודים לערבים. לדברי כספי נולד המיצב מתוך השאלה הפשוטה אך המהותית: האם אפשר לראות את המשותף לפני שמחפשים את המפריד? האם כשאנחנו מביטים בחלון פתוח, אנחנו מחפשים סימנים שמבדילים או רגעים שמאחדים.

המיצג הוא מודל של חזית בניין שבנה ברק ציפורי, נגר-אמן, המורכב מאלמנטים מקומיים, יהודיים וערביים, שיחד יוצרים בית משותף. הבניין משלב עיצוב ישראלי רב-תרבותי, קשתות ועיטורים בצד אבן חשופה, בדיוק כמו ברחובות בהם אנו חיים.

יש בבניין 42 חלונות, בכל חלון צילום של דירה: 21 דירות של ערבים, 21 דירות של יהודים, שלכאורה מתגוררים בו יחד. בקומת הקרקע יש שתי חנויות ספרים, ערבית ויהודית. "במקום עוד סיסמה פוליטית, אני בונה בניין עם חלונות, עיניים שמביטות החוצה ובתקווה גם פנימה. מבט מבחוץ על

יותר מ-58 אלף הרוגים בעזה

מתנחלים רצחו שני צעירים

פלסטינים בעיירה סינג'יל

משרד הבריאות הפלסטיני הודיע בשישי (11.7) כי שני צעירים בני 23, מוחמד רזק חוסיין א-שלבי וסיף אדין כאמל עבד אלכרים מוסלט, נהרגו בעת מתקפת מתנחלים בעיירה סינג'יל שמצפון לרמאללה. לפי הודעת משרד הבריאות, שלבי מת מפגיעת קליע שחדר לחזהו ויצא מגבו. הוא נותר מדמם במשך שעות לאחר שנחשב נעדר, וגופתו אותרה רק בשעות הערב המאוחרות. מוסלט נהרג מכדור בחזהו.

הפעיל עאיד ע'פרי מסר לסוכנות הידיעות וואפא כי עשרות מתנחלים חמושים ברובים תקפו קבוצת תושבים ונציגים של ארגוני סולידריות זרים, שניסו להגיע לאזור ח'רבת איתל בהר אל-באטין, במטרה להסיר מאחוז בלתי חוקי. לפי הדיווח, עשרה תושבים נפצעו, חלקם באורח קשה. עוד נמסר כי אחד הפעילים נדרס בידי מתנחל, ושתי ניירות טיפול נמרץ הותקפו ושמשותיהן נופצו. זהו אירוע קטלני נוסף בשרשרת תקיפות מצד מתנחלים בשבועות האחרונים. לפני כשבועיים נהרגו שלושה פלסטינים במתקפה דומה בכפר מאלכ ליד רמאללה.

מספר ההרוגים כתוצאה מהמלחמה הקולוניאליסטית שיראול מנהלת ברצועת עזה מאז 7 באוקטובר 2023 עלה (14.7) ל-58,386 בני אדם ומספר הפצועים הגיע ל-139,077. כך, על פי נתונים שמסרו גורמי הרפואה בעזה שהוסיפו: "עדיין ישנם קורבנות לכודים מתחת להריסות ובכבישים, אך צוותי ההצלה והחילוץ מתקשים להגיע אליהם בשל ההפגזות הרצופות וההרס הנרחב".

במהלך אותו יום הגיעו לבתי החולים ברצועה 120 הרוגים, מתוכם שלושה שחולצו מתוך ההריסות, ו-557 פצועים. במקביל, עלה מספר ההרוגים שנפגעו בעת קבלה של סיוע הומניטרי ל-838, בצד 5,575 פצועים, לאחר ש-5 הרוגים נוספים ו-143 פצועים הועברו לבתי החולים. מאז תחילת שלב ההסלמה ב-18 במרס האחרון ועד שני (14.7), נהרגו 7,568 בני אדם ונפצעו 27,036.

מק"י וחד"ש מגנות את ההתנכלות

למיעוט הדרוזי בדרום סוריה

מק"י וחד"ש גינו את הפשעים שמבצעים כוחות המשטר החדש בדרום סוריה נגד בני העדה הדרוזית. בהודעה משותפת שפרסמו (16.7) הן הצביעו על הקשר בין המתקפה הנוכחית על הדרוזים לבין המתקפות הקודמות על בני העדה העלווית באזור החוף ופיצוץ הכנסייה הנוצרית בדמשק. "פשעים אלה הם חלק מפרויקט חלוקתה של סוריה לאזורי השפעה של ישראל, טורקיה ומשטרי המפרץ בהתאם לתוכנית האימפריאליסטית לארגון מחדש של האזור", נמסר. מק"י וחד"ש הזהירו גם מפני המשך ההתערבות הצבאית הישראלית בסוריה, והדגישו כי על סוריה להיות מדינה מאוחדת, תחת שלטון דמוקרטי המכבד את האזרחים בני כל העדות.

"כולנו העיר" ת"א-יפו

סיור סולידריות בשכונת הארגזים

עם חברת מועצת העיר שולה קשת

יום שלישי 22.7 | 18:00

צומת הרחובות משה דיין וחיים בר-לב, ת"א-יפו

השבוע לפי איתי בנימיני

כשהתותחים רועמים המוזות שותקות

הקורסות צוללות

"הקפיטליזם נושא עימו את המלחמה – בדיוק כמו הענן הנושא את הגשם", אמר המנהיג הסוציאליסטי הצרפתי ז'אן ז'ורס. השילוב בין מלחמה וקפיטליזם גם משיא רווחים גדולים לבעלי ההון.

zoha.org.il

זו הדרך ברשתות החברתיות

וואטסאפ

טוויטר

פייסבוק

אינסטגרם

טלגרם

